

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **C. V.**
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2021, čj. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 18. 5. 2021, čj. X, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně na 2 roky. Současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 citovaného zákona. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Podané odvolání žalobce Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) zamítla podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ze dne 21. 7. 2021, čj. X, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce v žalobě nepopřel, že v období od 9. 11. 202 do 17. 5. 2021 pobýval na území ČR neoprávněně. Současně se však neztotožnil se závěrem žalované, že by mu mělo přitěžovat, že na území vstoupil na podkladě bezvízového styku. V jeho případě jde o prostý neoprávněný pobyt, a skutečnost, že pochází ze státu, s nímž má ČR upraven bezvízový styk, mu nemůže jít k tíži. Nebylo přitom prokázáno, že by žalobce vykonával v ČR nelegální práci, má být proto posuzován za nelegální pobyt.
4. Délka uloženého správního vyhoštění přitom dramaticky přesahuje dobu trvání protiprávního stavu, což způsobuje nepřiměřenou tvrdost a rozpor s požadavky podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce dodal, že diskreční pravomoc správního orgánu nespočívá v možnosti ukládání správního vyhoštění v jakékoliv výši v rámci rozmezí stanoveného zákonem, ale v kontextu požadavku na přiměřenost, spočívající v řadě faktorů, zejména v závažnosti protiprávního stavu. V případě žalobce však nebyly zjištěny žádné jiné negativní poznatky, a v jeho případě jde o první pochybení, kterého se dopustil, navíc se správním orgánem spolupracoval. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom nevyplývá, které konkrétní skutečnosti mu mají přitěžovat natolik, aby správní orgán překročil mantinely své obvyklé aplikační praxe, kdy za obdobné jednání ukládá opatření v poloviční výši.
5. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobní body nejsou opodstatněné a v podrobnostech odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a na shromážděný spisový materiál. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněného žalobního bodu a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl přitom o věci bez ústního jednání, neboť oba účastníci řízení s takovým postupem výslovně souhlasili.
8. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu, rozhodnými pro posouzení dané věci, dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
9. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 17. 5. 2021 hlídka cizinecké policie provedla pobytovou kontrolu žalobce na nádraží MHD v Praze 10. Po ztotožnění žalobce na základě předloženého cestovního dokladu a lustraci v příslušných databázích vznikly pochybnosti o oprávněnosti jeho pobytu na území ČR.
10. Dne 18. 5. 2021 bylo s žalobcem zahájeno řízení za účelem správního vyhoštění (čj. X), a to pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění poté žalobce vyslechl dne téhož dne. Z protokolu o tomto výslechu (čj. X) za účasti tlumočnice do

jazyka ruského vyplynulo, že žalobce na území ČR přicestoval jako turista na svůj biometrický pas dne 11. 8. 2020 přes Maďarsko a Slovensko; od té doby v ČR zůstal. Byl si vědom, že již pobývá na území ČR neoprávněně; žádné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil. Nevystoval proto, že zde chtěl ještě nějakou dobu zůstat, v ČR je podruhé. Bydlí různě po kamarádech, nemá stálou adresu v ČR, žádnou adresu nehlásil.

11. Je rozvedený, děti nemá, ve vlasti žil společně s matkou v jejím domě. Má se kam vrátit, nic mu ve vlasti nehrozí. Nemá v ČR žádný majetek, nikdy zde ani v M. nepracoval, je dospělý, vydělá si nějaké peníze prací. S ničím se neléčí, drogy neužívá. Zdravotní pojištění v ČR nemá. Nemá v ČR žádné vazby, nežije zde ve společné domácnosti s občanem EU, trestnou činnost nepáchal, vycestuje dobrovolně, peníze na vycestování má. Žádné změny ani doplnění protokolu o výsledku nežádal, protokol jako správný a úplný vlastnoručně podepsal.
12. Dne 18. 5. 2021 byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí (čj. X), žádných změn nebo doplnění však nežádal.
13. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění dne 18. 5. 2021, neboť bylo prokázáno, že se žalobce od 9. 11. 2020 do 17. 5. 2021 nacházel na území ČR neoprávněně, a současně bylo zjištěno, že jeho vycestování do vlasti je možné. Zabýval se též nepřiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce (třetí a čtvrtá strana rozhodnutí), přičemž na základě jednoznačně specifikovaných důvodů dospěl k závěru, že vyhoštěním k žádnému nepřiměřenému zásahu nedojde. K uložené době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, že jí v délce dvou let v rámci daného zákonného rozmezí do 5 let ukládá proto, že žalobce ve specifikované době vědomě zůstával na území ČR neoprávněně a zajisté by tomu tak bylo i nadále, pokud by nebyl odhalen cizineckou policií. Z chování žalobce je zřejmé, že nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území ČR, a současně nehodlal vycestovat. Tím jasně prokázal, co si myslí o zákonech ČR. Dále správní orgán I. stupně upozornil, že žalobce se rovněž nikde nehlásil k pobytu, a dále též, že na území ČR vstoupil v době platnosti ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 31. 7. 2020, čj. X. Ku prospěchu žalobce správní orgán I. stupně zohlednil skutečnost, že po celou dobu se správním orgánem spolupracoval, proto mu uložil správní vyhoštění v délce na nižší hranici zákonného rozmezí, což považoval za adekvátní a přiměřené povaze jednání žalobce, nemohl však odhlédnout od skutečnosti, že se žalobce dopouštěl uvedeného protiprávního jednání zcela vědomě.
14. Žalovaná na str. 3 a 4 svého rozhodnutí k této otázce uvedla, že je nutno vzít v potaz, že u žalobce se nejednalo o prostý neoprávněný pobyt, ale fakticky o zneužití zvýhodněného postavení plynoucího z možnosti vstupu a pobytu na tzv. bezvízový styk. Upozornila, že v případě žalobce celková doba pobytu žalobce v ČR byla více než trojnásobná vůči jeho oprávněnému pobytu. Dodala, že žalobce svůj pobyt na území ČR ani ukončit nechtěl, a k řešení jeho dalšího pobytu došlo až v důsledku pobytové kontroly. Dále žalovaná doplnila, že s účinností od 31. 7. 2019 je neoprávněný pobyt cizinců zařazen do skupiny druhých nejprísněji postižitelných jednání správním vyhoštěním. Žalovaná rovněž neuznala za pravdivá tvrzení žalobce o tom, že by mělo být uloženo správní vyhoštění v kratší délce, neboť jde o první pochybení žalobce, svého jednání litoval a vyjádřil nad ním lítost. Ve správním spisu je totiž doloženo nejen to, že žalobce svého jednání nelitoval a neměl sám o sobě v úmyslu svůj neoprávněný pobyt ukončit, ale též to, že žalobci bylo již v minulosti uloženo správní vyhoštění pod čj. X, pro skutkovou podstatu podle § 119

odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná taktéž neuznala tvrzení žalobce o tíživé finanční situaci žalobce, kterou vykrýval příležitostnými výdělky na krytí potřeb svých a své rodiny, protože tato tvrzení zcela odporují jeho účastnické výpovědi, kdy tvrdil, že zde nepracoval a vstoupil na území jako turista. Proto i žalovaná zohlednila ve prospěch žalobce pouze skutečnost, že žalobce se správními orgány spolupracoval, což bylo promítnuto do přísnosti uloženého opatření a odpovídá zcela zjištěnému skutkovému stavu a smyslu a účelu dané právní úpravy.

15. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
17. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
18. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
19. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, a to v období od 9. 11. 2020 do 17. 5. 2021, tj. ode dne, kdy mu skončil oprávněný pobyt na základě bezvízového styku, do dne, kdy byl kontrolován hlídkou cizinecké policie. Důvodem vydání obou rozhodnutí v řízení o správním vyhoštění byl tedy neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v uvedeném období.
20. Žalobce brojil proti nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění s ohledem na jím uváděné okolnosti, přičemž cílil na zkrácení délky vyhoštění na polovinu.
21. K tomu soud nejdříve uvádí, že správní soudy setrvale judikují, že s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. O správním vyhoštění správní orgán pak nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, např. § 50a citovaného zákona, kterého se žalobce obecně dovolává i v žalobě. Podmínky právě uvedeného ustanovení však v případě žalobce naplněny nebyly, a žalobce to ani v žalobě nijak konkrétně netvrdil. Při výslechu žalobce jasně uvedl, že před vycestováním z vlasti bydlel v zemi původu v rodinném domě s matkou. V ČR ani v EU

nežije žádná osoba, kvůli které by skončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené, nemá zde žádné ekonomické, kulturní či sociální vazby; veškeré tyto vazby má v zemi původu. Není rodinným příslušníkem občana ČR ani občana EU, s nikým takovým nežije ve společné domácnosti, nemá vůči nikomu zde pobývajícimu vyživovací povinnost. Žalobce tedy netvrdil žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR. Podle citovaného ustanovení, věty druhé je tak přitom povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.

22. Samotná délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, správnímu uvážení správního orgánu naopak podléhá, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu – NSS – ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
23. Délka správního vyhoštění byla stanovena na dobu 2 let. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v dolní polovině vymezeného rozmezí. Jak již bylo shrnuto výše, důvody uložení vyhoštění v této délce rozvedl správní orgán I. stupně na str. 3 a 4 svého rozhodnutí, především zohlednil délku a závažnost neoprávněného pobytu žalobce, přičemž jako k polehčující okolnosti přihlédl k tomu, že žalobce s orgány veřejné moci spolupracoval. Správní orgán I. stupně poukázal také na to, že žalobce dle své výpovědi přicestoval jako turista, tedy i sám zjevně počítal s návratem do své vlasti. Žalovaná se stanovenou délkou správního vyhoštění zabývala na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, a doplnila rozhodnutí správního orgánu I. stupně o další argumenty.
24. Takto odůvodněná délka uloženého správního vyhoštění je dle názoru soudu naprosto dostačující a v souladu se zákonem, přičemž soud neshledal, že by žalovaná překročila výše stanovené meze správního uvážení nebo že by je dokonce zneužila. Soud se navíc s uvedeným posouzením zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. S ohledem na soudem v bodech 13. a 14. výše shrnuté odůvodnění uložené délky správního vyhoštění pak zdejší soud nemůže ani souhlasit s obecně formulovaným přesvědčením žalobce, že by v daném případě bylo přiměřeným postihem uložení vyhoštění v délce jednoho roku. Soud především odkazuje na svá nedávná rozhodnutí ve věcech sp. zn. 1 A 16/2021, 1 A 26/2021, 1 A 36/2021, 1 A 37/2021, či 1 A 40/2021, v nichž bylo uloženo správní vyhoštění cizincům v délce dvou let za existence stejných nebo obdobných skutkových okolností, tj. nelegálního pobytu na území ČR v délce cca. 6 a více měsíců (tak, jako tomu je v nyní projednávané věci), odhalení protiprávního jednání až hlídkou cizinecké policie při pobytové kontrole a neexistenci dalších (přítěžujících) okolností, jako např. výkon nelegální práce. Dále je soudu z jeho úřední činnosti známo, že správní orgány ukládají správní vyhoštění v délce 1 roku za kratší období nelegálního pobytu cizince (1 měsíc) při odhalení hlídkou cizinecké policie, kdy bylo současně zjištěno, že daný cizinec na území ČR též nelegálně pracoval (k tomu viz např. sp. zn. 1 A 19/2021, či 1 A 23/2021). Z úřední

činnosti je soudu rovněž známo, že za stejnou skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění žalovaná ve své praxi (*a to i po zohlednění změny právní úpravy, kdy dotčená skutková podstata byla s účinností do 30. 7. 2019 upravena v § 119 odst. 1 písm. c) s horní hranicí 3 let – pozn. soudu*) ukládá správní vyhoštění v délce jednoho roku i za mnohem kratší nezákonný pobyt na území ČR, a to dokonce i v řádu hodin (viz např. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 2 A 5/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho dne, sp. zn. 2 A 64/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 3 měsíců, či sp. zn. 2 A 80/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho měsíce, a mnohé další; soud pro úplnost poznamenává, že v těchto věcech došlo k zamítnutí žaloby).

25. Soud však dává za pravdu žalobci v tvrzení, že v jeho případě se jednalo o tzv. prostý nelegální pobyt, a tedy skutečnost, že po jistou dobu zde na území pobýval oprávněně na tzv. bezvízový styk, nemůže jít bez dalšího cizinci k tíži. Soudu ani není zřejmé, z čeho žalovaná dovodila zneužití zvýhodněného postavení plynoucího z možnosti vstupu a pobytu bez víza. Z ničeho dle názoru soudu nevyplývá, že by žalobce tuto možnost zneužil, neboť jeho pobyt jako turisty byl zcela v souladu s právními předpisy. O zneužití tohoto postavení, resp. bezvízového styku, by se dalo mluvit v případě, pokud by bylo např. zjištěno a jednoznačně prokázáno, že žalobce v této době oprávněného pobytu na území ČR pracoval bez příslušných povolení. Tato skutečnost však nebyla předmětem řízení o správním vyhoštění žalobce, správní orgány v tomto směru žádné takové skutečnosti neprokazovaly, ani netvrdily. V každém případě však jde dle názoru soudu pouze o nevhodně zvolenou formulaci odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť z ničeho nevyplývá, že by tento závěr byl pro žalobce při stanovení délky správního vyhoštění přítěžující oproti kauzám ve věcech jiných cizinců, kteří se dopustili prostého nelegálního pobytu, a to i v souvislosti s neoprávněným pobytem po uplynutí oprávněnosti pobytu na tzv. bezvízový styk (srov. odkazy na judikaturu zdejšího soudu v předchozím bodě).
26. V tomto ohledu tedy soud shledal jedinou námitku týkající se nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění jako nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

27. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. září 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně